

Arrest

**nr. 67 124 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 april 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SMEETS, die loco advocaat H. VAN ASCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 1999 heeft verzoeker een eerste asielaanvraag ingediend.

1.2. Op 16 februari 2004 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 6 januari 2005 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 12 september 2008 vernietigd bij arrest nr. 15.859 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op 8 augustus 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

1.5. Op 12 maart 2009 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 5 december 2009 werd deze beslissing ingetrokken waarna het beroep dat bij de Raad was ingesteld tegen deze beslissing op 26 januari 2010 verworpen werd.

1.6. Op 21 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 3 maart 2010 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11 oktober 2010 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 49.298 eveneens om verzoeker de vluchtelingenstatus te ontzeggen en hem uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Op 25 november 2010 heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.9. Op 15 december 2010 heeft verzoeker een tweede asielaanvraag ingediend.

1.10. Op 24 maart 2011 diende verzoeker zich aan te melden teneinde gehoord te worden. Verzoeker heeft binnen de voorziene wettelijke termijn van 15 dagen geen gevolg gegeven aan deze oproeping. Evenmin heeft hij een reden van afwezigheid meegedeeld. Hij werd door de verwerende partij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

1.11. Op 19 april 2011 heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd onder de vorm van een bijlage 13 betekend op 30 april 2011.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene bevindt zich in het geval van art.7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Verweerder preciseert dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij zijn beroep dat gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder betoogt dat een eventuele schorsing/nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat dit geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van verzoekers illegale verblijfssituatie. Verweerder vervolgt dat het thans bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd, onder meer op 25 november 2010. Verwerende partij werpt op dat verzoeker dit bevel niet heeft aangevochten. Verwerende partij besluit dat voormeld bevel definitief en uitvoerbaar is zodat komt vast te staan dat verzoeker geen enkel belang heeft bij de schorsing/nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

2.2. Het gegeven dat verzoeker eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, verhindert niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat na de afsluiting van een tweede asielaanvraag wordt getroffen, kan bekleed zijn met een schending van een bepaling van het EVRM, waar verzoeker wel degelijk een belang aan ontleent. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een

zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1 In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aan verzoeker werd op 30 april 2011 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten betekend, hetgeen noodzakelijkerwijze zijn terugkeer naar Somalië impliceert. Een gedwongen terugkeer houdt evenwel een rechtstreekse bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Het is namelijk algemeen bekend dat Somalië sedert het wegvallen van een centrale overheid in 1991 in chaos verkeert.

Het ontbreken van bestuurlijke organen, politionele en gerechtelijke instellingen heeft geleid tot willekeurig geweld en een aanhoudend gewapend binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Conform de definitie van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, komt willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in aanmerking voor de toekenning van subsidiaire bescherming.

De UNHCR pleit, gelet op de onveiligheid en het geweld dat in grote delen van Somalië blijft heersen, voor het toekennen van een vorm van aanvullende bescherming aan vluchtelingen die uit het zuiden - en specifiek Mogadishu - of het centrum van Somalië afkomstig zijn.

Volgens de UNHCR bestaat voor deze personen geen geldig intern vluchtalternatief. (cfr. Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 6 februari 2008, nr 6973)

Bovendien is verzoeker geen neutrale burger doch bestaat er een verhoogd risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Somalië in zijn hoofd.

Verzoeker werd immers, net zoals vele andere weeskinderen, op school gerekruteerd door de toenmalige heersende partij 'Somali Revolutionary Socialist Party' (SRSP) om het leger te vervoegen. Sinds 1983 was verzoeker dan ook werkzaam bij het leger, meer bepaald bij de nationale veiligheidsdienst 'NSS' (National Security Service).

In 1991 werd verzoeker lid van de rebellenbeweging SPM (Somali Patriotic Movement) meer bepaald van de factie SSDF (Somali Salvation Democratie Front) die geleid werd door Mohamed Said Hersi Morgan. Verzoeker vreest bij zijn terugkeer dan ook afgerekend te worden omwille van de functies en activiteiten die hij heeft uitgeoefend binnen de NSS en de SRSP vóór 1991.

In die optiek dient er ook gewezen te worden op zijn persoonlijke vete met zijn vroegere leider Morgan. Alzo meende de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing dd. 03.03.2010 dat verzoeker in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming omdat zijn persoonlijke vete met Morgan omwille van zijn afvalligheid en kritiek op Morgans beheer van de financiële middelen tot gevolg heeft dat eventuele wraakacties van Morgan ten aanzien van verzoeker niet uit te sluiten zijn. Meer bepaald meende de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen:

"Uw persoonlijke vete met generaal Morgan, omwille van uw afvalligheid en kritiek op de manier waarop hij de financiële middelen van de militia afwendde voor persoonlijke doeleinden, lijkt als gevolg van diens deelname aan de vredesbesprekingen echter niet opgelost, zodat er wel redenen zijn om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Daar eventuele wraakacties door generaal Morgan ten aanzien van u geenszins uitgesloten kunnen worden, gelet op de wankelende veiligheidssituatie in Somalië op dit moment en gelet op de hoge positie die Morgan binnen de veiligheidsdienst momenteel - en binnen uw clan - bekleedt, is de Commissaris-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980."

Er zijn derhalve wel degelijk ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig om aan te nemen dat in het land waarnaar verzoeker zou worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Overeenkomstig artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens mag nochtans niemand onderworpen worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Voormeld verbod is absoluut van aard en staat derhalve geen uitzonderingen toe. De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid betekend dd. 30.04.2011 schendt derhalve artikel 3 van het EVRM."

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Volgens verzoeker dwingt de bestreden beslissing hem om terug te keren naar Somalië, hetgeen een rechtstreekse bedreiging zou inhouden voor het leven van verzoeker.

Dienaangaand merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, ennr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De voorgehouden schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet het gevolg zijn van de in casu bestreden beslissing, en kan derhalve niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker verwijst naar art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet en de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 03.03.2010 gaat verzoeker voorbij aan het arrest nr. 49.298 van 11.10.2010 waarin — in graad van beroep gericht tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal - uitdrukkelijk werd geoordeeld:

"4.7. Gelet op bovenvermelde kan worden vastgesteld dat verzoeker steeds meewerkte met oorlogsvoerende milities en tot zijn vertrek uit Somalië actief heeft deelgenomen aan de strijd. Hij kan dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een "burger" zoals bepaald naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten. Verzoeker beantwoordt dan ook niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet 4.7.1. Volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat in zover verzoeker al in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, hij dient te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 55/4, alinea 1, a en alinea 2 van de vreemdelingenwet. "

Verzoekers asielprocedure werd ingevolge bovenvermeld oordeel definitief afgesloten, zodat hij thans niet dienstig kan stellen in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen. Het eerste middel is ongegrond."

3.3. Verzoeker verwijst in zijn betoog naar de in punt 1.7. bedoelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin deze oordeelde dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, maar zoals verwerende partij terecht opmerkt dient in deze rekening gehouden te worden met het in punt 1.7. bedoelde arrest van de Raad waarin op een gemotiveerde wijze wordt gesteld dat verzoeker niet aantoonde "zich te kunnen beroepen op artikel 48/4, §2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Tevens wordt in dit arrest vermeld "dat verzoeker steeds meewerkte met oorlogsvoerende milities en tot zijn vertrek uit Somalië actief heeft deelgenomen aan de strijd. Hij kan dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een "burger" zoals bepaald naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten. Verzoeker beantwoordt dan ook niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet." In fine van het arrest wordt gesteld: "in zover verzoeker al in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, dient hij te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 55/4, alinea 1, a en alinea 2 van de vreemdelingenwet." Het arrest bevat als dictum de weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voormeld arrest is definitief aangezien hiertegen geen cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State.

3.4. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.5. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift: *“De UNHCR pleit, gelet op de onveiligheid en het geweld dat in grote delen van Somalië blijft heersen, voor het toekennen van een vorm van aanvullende bescherming aan vluchtelingen die uit het zuiden - en specifiek Mogadishu - of het centrum van Somalië afkomstig zijn. Volgens de UNHCR bestaat voor deze personen geen geldig intern vluchtalternatief”* en verwijst hierbij naar een arrest van de Raad dat voormelde passage bevat en aan de vreemdelinge in kwestie de subsidiaire beschermingsstatus verleent op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, na de vaststelling dat zij haar afkomst uit Somalië aannemelijk had gemaakt. Verwerende partij betwist dit betoog niet in haar nota, maakt geen gewag van een verbetering van de situatie in Somalië of bepleit alleszins niet dat de situatie in Somalië in het algemeen niet langer valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

3.6. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de schending van artikel 3 EVRM koppelt aan een gedwongen terugkeer naar Somalië. Daargelaten de vraag of de gedwongen terugleiding van verzoeker, die geen burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar wiens Somalische nationaliteit nooit betwist werd, naar Somalië in de huidige stand van zaken een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 EVRM (cfr. arrest EHRM, gewezen op 28 juni 2011 in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk) dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing er enkel toe strekt de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen. Verzoeker betwist niet de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum.”* De bestreden beslissing gaat niet gepaard met enige dwangmaatregel waarbij verwerende partij de gedwongen terugkeer van verzoeker naar Somalië voorbereidt, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verwerende partij kan verder gevolgd worden waar zij in haar nota opmerkt dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht om zelf terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt voor verzoeker om het grondgebied van België en dat van de andere Schengenlidstaten te verlaten. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zich niet kan begeven naar andere staten dan zijn land van herkomst.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

3.7 In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen. Verzoeker werpt tevens de schending op van het *“beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 62, 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Voormelde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt de reden van de beslissing als volgt geformuleerd:

"Betrokkene bevindt zich in het geval van art. 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

Op grond van deze beslissing werd verzoeker niet in kennis gesteld van de redenen waarom deze beslissing werd genomen.

Bovendien houdt elke afgifte van een Bevel om het Grondgebied te verlaten aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag een schending in van de formele motiveringsplicht.

De Dienst Voor Vreemdelingenzaken dient namelijk het beginsel van behoorlijk bestuur te respecteren hetgeen impliceert dat zij een beslissing moet nemen op basis van alle elementen in het dossier.

De kans is immers reëel dat de hangende regularisatieaanvraag goedgekeurd wordt, nu verzoeker voldoet aan alle regularisatiecriteria i.v.m. lange procedure.

Verzoeker is het Belgische Rijk binnengekomen op 15 december 1999, hetgeen betekent dat hij een extreem lange asielprocedure van maar liefst 11 jaar doorlopen heeft, en dewelke dus nog steeds niet beëindigd is.

Het zou dan ook onverantwoord zijn om verzoeker, dewelke inmiddels in België reeds een sociaal en professioneel leven heeft opgebouwd, na zulke lange procedure uit te wijzen.

Bovendien kan geenszins worden aangetoond dat verzoeker een actueel gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De uitwijzing van verzoeker zou dan ook een moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen, nu hij in dergelijk geval al hetgeen hij inmiddels heeft opgebouwd in België dient op te zeggen terwijl de kans reëel is dat hij alsnog geregulariseerd wordt.

Daar de aanvraag op grond van artikel 9 bis ingediend werd vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, diende dan ook eerst nagegaan te worden welke elementen en argumenten ingeroepen worden, vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven, (cfr. RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577; RvS 3 december 2009, nr. 198.507)

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid dd. 30.04.2011 dient dan ook vernietigd te worden, minstens dient deze geschorst te worden tot een beslissing ten gronde omtrent het verzoek tot regularisatie van verzoeker tussenkomt. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.8. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat de door verzoeker als laatste vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Betreffende de voorgehouden schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in

staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoeker spreekt zichzelf tegen waar hij enerzijds voorhoudt dat "op grond van deze beslissing werd verzoeker niet in kennis gesteld van de redenen waarom deze beslissing werd genomen " terwijl hij anderzijds de motieven van de bestreden beslissing citeert.

In casu werd geheel conform art. 7, eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 geoordeeld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij art. 2 van voormelde wet vereiste documenten. Verzoeker is immers niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Deze motieven volstaan opdat de bestreden beslissing afdoende in feite en in rechte werd gemotiveerd. Verzoeker ontkent deze motieven ook niet.

Verzoeker verwijst evenwel naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis en meent dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen worden gegeven. Nochtans dient te worden opgemerkt dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben t.a.v. het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers:

- het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 doet geen rechten en plichten ontstaan, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004),

- een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet.

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist - en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (zie ook het arrest dd. 13.11.2007 van het Hof van Cassatie).

Dienaangaande verwijst de verwerende partij tevens naar p. 10 van de Omzendbrief dd. 21.6.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

" Het indienen van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf in België heeft in regel geen invloed op de verblijfssituatie van de vreemdeling, en verhindert dus niet zijn effectieve verwijdering indien hij zich illegaal op het grondgebied ophoudt. "

Tot slot verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State dd. 06.02.2004 :

" Overwegende dat prima facie het indienen van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied van het rijk te verlaten niet opschort, of zou verhinderen dat het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven ; dat het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens haar regelmatig verblijf hieraan geen afbreuk doet; dat prima facie niet valt in te zien waarom de verwerende partij de ingediende regularisatieaanvraag zou moeten betrekken in de motivering van het bestreden bevel; ..."

Ook het tweede middel van verzoeker kan niet worden aangenomen.”

3.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.10. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is. Verzoeker toont niet aan in welke mate deze formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen: *“Op grond van deze beslissing werd verzoeker niet in kennis gesteld van de redenen waarom deze beslissing werd genomen.”*

3.11. In zoverre verzoeker de mening toegedaan is dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een dergelijke aanvraag geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). De Raad wijst erop dat hieruit voortvloeit dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, tenzij de verzoekende partij aantoont dat ze elementen heeft ingeroepen in deze aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij dwingende bepalingen van internationaal recht verhinderen dat na het indienen ervan nog automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen op grond van de enkele vaststelling dat de vreemdeling in kwestie op illegale wijze in het Rijk verblijft. Verzoekende partij toont dit in casu op geen enkele wijze aan.

3.12. Verzoekers overtuiging dat zijn hangende regularisatieaanvraag zal goedgekeurd worden, maakt niet dat verzoeker beschikt over een machtiging tot verblijf in het Rijk. De Raad herhaalt ten slotte dat de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoeker op een gedwongen wijze uit te wijzen naar Somalië.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA